

Arrest

nr. 77 204 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 1 september 2011 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer / werkzoekende en legde er staving van die aanvraag (overeenkomstig art. 50 §2. 1° van het K8 van 08.10.1981) een arbeidsovereenkomst voor die zou lopen van 23.05.2011 tot 17.08.2011. Gezien de tewerkstelling reeds op 31.05.2011 beëindigd was, werd op 12.07.2011 tot een weigering van

verklaring tot inschrijving beslist. Bij deze weigering kreeg betrokkene uitzonderlijk de kans alsnog bijkomende bewijsstukken voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat zij wel degelijk als werknemer of als werkzoekende aan de voorwaarden zou kunnen voldoen (zie voor de concrete motivatie de beslissing van 12. 07.201 1).

Nadien legde betrokkene een inschrijvingsbewijs van de VDAB, een inschrijvingsbewijs van een interimkantoor en sollicitatiebewijzen voor. Aan de hand van de nieuw voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene heden werknemer is, derhalve kan zij als werknemer het verblijfsrecht niet krijgen (art. 40, §4, eerste lid, van de wet van 15.12.1980).

Uit de nieuw voorgelegde documenten moet afgeleid worden dat betrokkene werkzoekende is. Ze blijkt namelijk ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de vdab en gesolliciteerd te hebben. Echter, betrokkene kan evenmin het verblijfsrecht genieten als werkzoekende bij gebrek aan bewijs een reële kans op tewerkstelling te maken. Een inschrijving bij een interimkantoor garandeert immers geen tewerkstelling. Het bewijs dat geleverd werd van de sollicitaties was niet negatief, maar geen van de reacties bevat een concreet voorstel over wanneer betrokkene er aan de slag kan. Betrokkene verschaft zelf geen enkele informatie over haar werkervaring, diploma's, talenkennis, bijzondere vaardigheden, interesses, ... waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij daadwerkelijk een kans maakt om te worden aangesteld. Ook de aanvankelijke tewerkstelling die betrokkene had bekommen, maar vroegtijdig werd beëindigd kan bezwaarlijk als een bewijs van een reële kans worden beschouwd. Vandaar dat betrokkene evenmin als werknemer de verklaring van inschrijving kan genieten (art. 50, §2, 3 1(9 8.10.191).

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van art 40 §4 van de wet van 15.12.1980 waardoor het verblijfsrecht niet kan toegestaan worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht. In de bestreden beslissing leest men: "Betrokkene kan evenmin het verblijfsrecht genieten als werkzoekende bij gebrek aan bewijs een reële kans op tewerkstelling te maken. Een inschrijving bij een interimkantoor garandeert immers geen tewerkstelling." Verzoekende partij legt een inschrijvingsbewijs van de VDAB, een inschrijvingsbewijs van een interimkantoor en sollicitatiebewijzen voor. Voor verwerende partij is dit klaarblijkelijk niet afdoende. In de bestreden beslissing is verwerende partij immers van oordeel dat verzoekende partij haar een garantie op tewerkstelling moet voorleggen. Dit is echter manifest in strijd met artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en art. 50, § 2, 3° van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 waar telkens gewag wordt gemaakt van een reële kans op tewerkstelling, niet van een garantie. Cf. artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet: (...) Cf. artikel 50, § 2, 3° van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981: (...) Verzoekende partij had bovendien een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur gestoten (23 mei 2011 tot 17 augustus 2011) die zij echter vervroegd heeft moeten beëindigen omwille van medische problemen (stuk 3). Hieruit bleek reeds dat er in haar hoofde wel degelijk een reële kans op tewerkstelling aanwezig was. In combinatie echter met haar jonge leeftijd en haar werkbereidheid (inschrijving VDAB, inschrijving interimkantoor, sollicitatiebrieven), kan a fortiori slechts worden besloten dat de reële kans op werk in haar hoofde wel degelijk aanwezig was. Dat deze reële kans op werk in haar hoofde wel degelijk aanwezig was, werd a posteriori trouwens bevestigd door de Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur die verzoekende partij op 6 oktober 2011 heeft afgesloten (stuk 4). Op grond van bovenstaande feiten moet worden besloten dat de thans bestreden beslissing strijdig is met artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting schendt. De verwerende partij schendt immers haar discretionaire bevoegdheid ter zake door in artikel 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet een strengere voorwaarde te lezen die er niet staat: met name dat er geen reële kans op tewerkstelling moet aangetoond worden doch wel een garantie. De discussie in deze draait dus niet rond het feit of de verwerende partij terecht oordeelde of er een reële kans op tewerkstelling voor handen was, maar rond de vraag of de verwerende partij aan de verzoekende partij strengere voorwaarden mocht opleggen dan vermeld in artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet."

2.2. Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld."

Op basis van voormelde bepaling kan een burger van de Unie een verblijfsrecht van meer dan drie maanden verkrijgen op voorwaarde dat deze burger kan aantonen dat hij werkt als zelfstandige of in ondergeschikt verband of dat hij het bewijs kan leveren dat hij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Verzoekster betwist niet dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd niet beschikte over een arbeidsbetrekking en dus niet als werknemer kon beschouwd worden. Zij houdt echter voor dat verweerder ten onrechte oordeelde dat zij geen reële kans maakte om te worden aangesteld.

Wat werkzoekenden betreft voorziet artikel 40, § 4, eerste lid, 1 ° van de Vreemdelingenwet in een cumulatieve voorwaarde. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten moet zowel aantonen dat hij "werk zoekt" als dat hij een "reële kans maakt om te worden aangesteld".

In artikel 50, §2, 3° van de KB van 8 oktober 1981 wordt tevens verduidelijkt dat:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

3° werkzoekende:

- a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en*
- b) het bewijs van de reële kans om te worden tewerkgesteld (...)"*

In casu heeft verzoekster enkel het bewijs van de inschrijving bij de VDAB voorgelegd alsook een aantal sollicitatiebewijzen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat geen bewijs van reële kans op tewerkstelling werd voorgelegd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft aangaande de voorgelegde documenten geoordeeld dat de loutere inschrijving bij een interimkantoor en het bewijs van sollicitaties, zonder dat een concreet voorstel over wanneer verzoekster aan de slag zou kunnen gaan, geen bewijs uitmaken van een reële kans op tewerkstelling. Bovendien heeft de gemachtigde tevens vastgesteld dat verzoekster geen enkele informatie heeft meegedeeld over haar werkervaring, diploma's, talenkennis, bijzondere vaardigheden, etc. waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij daadwerkelijk een kans maakt om te worden aangesteld. Ook de eerdere tewerkstelling van verzoekster die vroegtijdig werd beëindigd kan bezwaarlijk als een bewijs van reële kans worden beschouwd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101,624 van 7 december 2001).

Op basis van alle elementen uit het dossier blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond een reële kans te hebben op tewerkstelling. Verzoeksters beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Tot slot wordt opgemerkt dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar een arbeidsovereenkomst die pas op 6 oktober 2011 en dus na de besteden beslissing werd afgesloten. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC